

— Сбогомъ, сбогомъ, сбогомъ!

Вслушана въ себе си, тя не чу щапуканията край вратата си. И чакъ кога се похлопа на вратата ѝ, тя вдигна глава.

— Кой е? — запита Ана.

— Азъ съмъ, Ано, — отвърна майката, — файтонътъ дойде. Трѣбва да тръгваме, че врѣмето не се знай. Май пакъ ще вали.

Ана замълча.

— Хайде ставай, че да изпрѣваримъ дъжда.

Ана пакъ замълча. И майката се отдалечи, залисана въ работата по пътуването.

. . . И тъй! . . . прошепна Ана, повдигнала се да стане. Захвана и побоя се да си отговори: тъй страшенъ и мъчителенъ ѝ бѣше отговора. И спрѣ погледъ о стѣната, задъ която бѣше Николаевъ. Спомни си, че той и три тѣ послѣдни дни искаше да ѝ се обясни, но тя избѣга срѣщата му. И сега като че се разкая: тя чувствуваше, че непосилна мъка ще бѣде за нея да отпътува, безъ да му се обади. Но въ нея се пробуди оскърбеното честолюбие и рѣши да загине безъ да го срѣщне.

— А ако той я подири, когато се завърне въ града, — си помисли тя, спомняйки думитѣ му: «ще се срѣщаме . . . и когато хората посвикватъ» . . . при тоя споменъ, очитѣ ѝ просвѣтнаха отъ негодувание. Тя се почувствува оскърбена. Тѣ я обиждаха. И все пакъ тѣ криеха въ себе нѣщо, което тя не можеше да отблъсне безъ мъка. Щомъ си спомни, стана, изви съ сила рѣцѣ къмъ гърди и дълго ходи изъ стаята задъхана.

— Хайде, Ано, — извика нетърпеливо майката и отвори вратата.

.
Когато файтона потегли — по замисленитѣ чукари се влачеше подгонената отъ вѣтъра мъгла; залинѣлитѣ букаци повиваха вършини изъ влажнитѣ ѝ поли и въ настрѣхналитѣ усои бучеше сѣверниятъ вѣтръ.

Ана, сгушила до майка си глава, слушаше бучението на балкана и не отдѣляше очи отъ потока, край когото леко се търкаляха колелетата на файтона. Потокътъ бурно мѣташе пѣнливи вълни и припрѣно се блѣскаше о стрѣмни брѣгове, сжѣко както мислитѣ на Ана, потекли изъ неведоми глѣбини на неспокойна душа и полетѣли къмъ толкова желанія, но непроходими отъ стрѣмнитѣ бродо-